

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8656/2021
23.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Симеуновић, адвокат из ..., против тужене Производно грађевинске услужно занатске задруге „Феникс“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Миленко Бошњаковић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5961/20 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној 23.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5961/20 од 03.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5961/20 од 03.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 5348/2019 од 21.11.2019. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 04.07.2019. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга за извршене браварске радове исплати износ од 1.875.800,46 динара, са законском затезном каматом почев од 06.05.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу тражене законске затезне камате на износ од 1.875.800,46 динара почев од 26.02.2019. године до 05.05.2019. године као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 1.523.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5961/20 од 03.03.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 5348/19 од 21.11.2019. године у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга за извршене браварске радове исплати износ од 1.616.201,30 динара, са законском затезном каматом на износ од 9.155.21 динара почев од 06.05.2019. године до исплате, док је тужбени захтев тужиоца којим је тражена исплата

преко износа од 1.616.201,30 динара до износа од 1.875.800,46 динара, као и захтев за исплату законске затезне камате на износ од 1.866.645,25 динара од 06.05.2019. године до исплате одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.522.050,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком у односу на усвајајући део тужбеног захтева, правноснажно је одлучено о новчаном потраживању из Споразума о извођењу грађенинско-занатских радова закљученог између странака 23.05.1991. године, сагласно начелу једнаких вредности узајамних давања у валоризованом износу услед високе инфлације, када је број новчаних јединица на који гласи новчана обавеза обезвређена.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. ЗПП, обзиром да нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењене одредбе члана 15 Закона о облигационим односима. Ревизијски наводи тужене о чињеничном стању не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Такође, ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом не представљају основ за изјављивање посебне ревизије. Ревизијом се не указује на постојање различитог поступања и неуједначености судске праксе у истим чињеничним и правним ситуацијама.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Оцењујући дозвољеност ревизије туженог, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном другостепеном одлуком по жалби тужене преиначена првостепена пресуда у ставу другом изреке (којим је делимично усвојен тужбени захтев), тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати новчано потраживање у висини које је већ садржано у усвајајућем делу изреке првостепене пресуде, а у преосталом делу је одбијен тужбени захтев. На тај начин тужена је у жалбеном поступку делимично успела у спору, па како одлука о жалби тужене у

поступку пред другостепеним судом није донета на штету странке која се жалила, то у односу на ревизијом побијани део другостепене одлуке нису испуњени услови за примену одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Према одредби члана 403. става 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 30.12.1998. године у којој је означена вредност спора 120.000,00 динара. У поновљеном поступку, након доношења решења Апелационог суда у Београду Гж 4156/15 од 23.03.2016. године, тужилац је поднеском од 04.07.2019. године преиначио тужбу, захтевајући исплату износа од 1.875.800,46 динара. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 1.616.201,30 динара не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић